

2016 PÜNKÖSD

HÍRLEVÉL

3. évfolyam/2.

Egyházmegyei Katolikus Iskolák Főhatósága

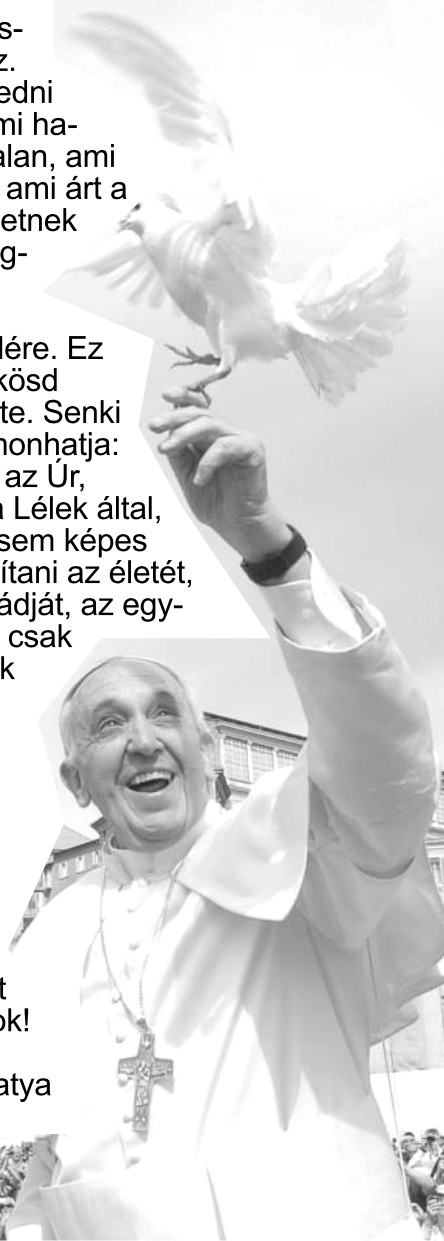
Az egyház 2000 év óta a Szentlélek erejével közvetíti az emberiség számára Isten csodálatos tanítását. Hogy érthető legyen ez a tanítás, mindig meg kell újulnia. Amikor XXIII. János pápa megnyitotta a II. Vatikáni Zsinatot, valami csodálatos látomásban megérezte, hogy az egyház egy új pünkösdöt fog átélni. Azt mondta: „**Az egyház ablakait szélesre kell tární, hogy a dohos falakat, a Szentlélek friss szele járja át!**”

Ötven évvel ezelőtt egy belső megújulás kezdődött el a katolikus egyházban. Hazánkba a szocialista cenzúra miatt sok minden nem érkezett el ebből a belső reformból. Az ősegyház gyakorlatához, az evangélium mércéjéhez próbáltak visszatérni a zsinati atyák. Ötven év elteltével ez az „*istenti lehelet*” ajándékozta nekünk Ferenc pápát, aki nagy bátorsággal új utakra hív minden keresztényt. Korunk a szélsőségek kora. Soha nem volt még ennyire szomjas az ember a Szentlélekre, mint ma, de soha nem volt még ennyire a világ felé forduló, mint ma. A megélhetési problémák, a média, a családi ellentétek, indulatok, mértéktelen szenvedélyek, a határtalan önzés már-már kiszakítja az ember lelkét. Ezt a folyamatot le kell állítani és odafor-

dulni Istenhez.
Elengedni azt, ami haszontalan, ami rossz, ami árt a lelki életnek és megnyílni Isten jövetelére. Ez a pünkösd üzenete. Senki sem monhatja: Jézus az Úr, csak a Lélek által, senki sem képes megújítani az életét, a családját, az egyházát, csak a Lélek által.

Áldott Pünkösdöt kívánok!

Tibor atya

**Suenens
bíboros:
IMA A
LÉLEKÉRT**

Adj nekünk Uram, látó szemet, szerető szívet és mély lélegzetet.

Amikor látó szemet kérünk Tőled, ezért könyörgünk: add nekünk, hogy mint Te, úgy lássuk a világot, az embereket és történelmünket; és a magunk élete történetét. Add, hogy napról napra, óráról órára olyanok legyünk, amilyennek elgondoltál. Tégy bennünket lassan-lassan azzá, amire teremtettél.

Tégy készséggé szavad iránt, mely megvilágosít és átformál minden életet. Adj nekünk szerető szívet, hogy igazán szeressünk, megfelelkezve önmagunkról.

Kell, hogy a Te szíved ültess belénk a miénk helyébe, melynek verése olyan kihagyó, amikor másokról van szó. Uram, Te szeress általunk! Uram, adj Lelket nekünk, hogy ne fulladjunk ki az úton, hogy tiszta lélegzet, hogy élet lehessen bennünk. Segíts, hogy a holnap felé mehessünk, vissza nem tekintve, erőfeszítésként sosem vonakodva.

Adj Lelket, hogy remélhessünk újra, mintha ma kezdődne az élet.

Adj reményt a viharok között is, mert akkor is mellettünk állsz, és mi Benned remélünk. Hordozzuk az emberek reményét, de sok-sok gyötrelmét is.

Adj Lelket nekünk, a Te Lelkedet, aki az Atyától származik. A Te Lelkedet, aki ott fúj, ahol akar, esőben, szélben, vagy a szelíd fuvallatban, amellyel megérintesz minket.

Add a Te Lelkedet, hogy mélységből is imádkozhassunk Hozzád, eljöveteledet várva, az Úr teljessége után vágyakozva. Amen.

Uram, ébreszd egyházadat, hogy meglássa fogyatékoságait, mulasztásait és új feladatait és kezd rajtam!

Uram, építsd közösségedet, adj másra figyelő, nyitott szívet tagjainak és kezd velem.

Uram, békességed és jóságod örömhírét juttasd el mindenüvé a földre és kezd nálam.

Uram, gyűjtsd meg szereteted lángját minden szívben és kezd bennem. Ámen

HOGYAN IMÁDKOZZUNK?

1.

Itt vagy, hogy imádkozz és Jézussal találkozz. Lépj most be szíved legbensőbb szobájába, a személyes találkozás szentélyébe! Kérd a Szentlelket, hogy vezetőd és lelki mestered legyen. Jöjj Szentlélek, és taníts imádkozni!

2.

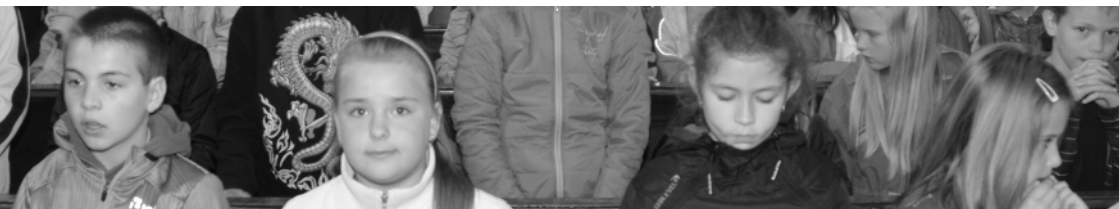
Próbálj meg egészen arra figyelni, hogy most az Atya, Jézus és a Szentlélek jelenlétében vagy. Talán segíthet, ha becsukod a szemed és magad elé képzeled az égő csipkebokrot, amint Mózes előtt lobog. (Meg lehet gyújtani egy gyertyát, vagy egy szentképet magad elé tenni!) Vagy azt is elképzeld, amint Jézus meggyógyít egy beteget, vagy ahogy a kereszten függ; vagy ahogy vándorol a tanítványokkal, vagy a csónakban ül és tanít. Vagy éld át bensőleg, hogy a Szentlélek feletted lebeg szelíd szárnycsapásokkal. A leglényegesebb az, hogy elcsendesedj és tudatossá váljon benned: most Isten jelenlétében vagy.

3.

Amikor az isteni jelenléte egészen betölti tudatodat, kezd el Istent dicsérni, Neki hálát adni és Őt magasztalni. Engedd, hogy Isten szeretete egészen kiáradjon a szívedben, és ajándékozd meg Őt a Te szeretetteddel, mint egy kis viszontajándékkal. Ezután olvasd el a Szentírás üzenetét, amely arra a napra van adva. Olvasd el többször és engedd, hogy a szavak beléd vésődjenek és a szívedben gyökeret eresszenek. A szavakat úgy tekintsd, mintha Isten személyesen Neked mondaná őket. Fontold meg azokat a szívedben, ahogy a Szűzanya tette (Lk 2,19). Ha a szentírási szöveg valamelyik evangéliumból való, képzeled el magadnak azt a jelenetet, amelyet olvastál, menj bele a jelenetbe és éld át „magadon”, amit Jézus ott mond és tesz. Ne akarj nagy gondolatokat kiagyalni, mert itt nem a „fej” a döntő. Engedd meg az Úrnak, hogy szívedben munkálkodjon. Ott fogod megtagasztalni a jelenlétéből áradó békét és erőt.

4.

Csend kívül-belül. A külső zajok, hangok távol kerültek, elhalkultak.

Teremtsd meg a csendet bensődben is! A fejedben zakatolhatnak a gondolatok, a rád nehezedő gondok, félelmeid, kérdéseid, problémáid, amelyekre megoldást keresel. Benned nyüzsöghetnek terveid, feladataid, vágyaid, amelyeknek beteljesítésére törekszel. Önmagaddal és másokkal folytatott párbeszédetől lehet hangos belső világod. A lelkedben lévő zsongás nem segít az imádságban. Add oda Jézusnak - még ha nem is vagy kész mindent egészen órá bízni -, legalább az imádság ideje alatt engedd, hogy kezébe vegye, magához ölelje, őrizze, gyógyítsa mindazt, aki vagy, és ami hozzád tartozik (gondolat, érzelem, emlék, vágy, kapcsolat). Az imádság ideje alatt bízd magad Istenre, aki a Szeretet.

5.

Nézz rá Jézusra! Hagyd most szóhoz jutni a szívedet, és szeresd Őt, aki téged már előbb, elsőként megszeretett.

6.

Hallgass oda minden szóra, amelyet mondasz vagy olvasol! Nem a

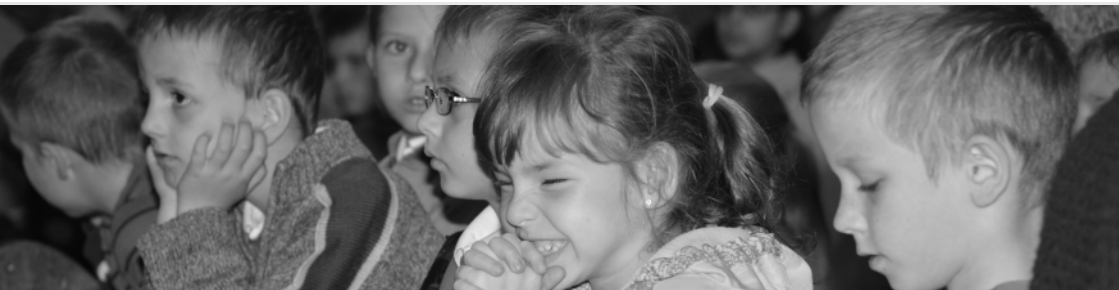
mennyiség fontos, hanem az, hogy a szíved ráhangolódjon az Istennel való párbeszédre.

Aktuális élethelyzetedhez illő rövid imával is fordulhatsz az Úr felé. ismételd meg magadban, lassan, gyengéden, addig, amíg egészen a te imáddá, a te sóhajoddá, a te szívdobbanásoddá nem válik:

„Uram Jézus. Isten Fia, könyörülj rajtam!”, „Jézus Szíve, bízom benned!”, „Atyám, a te kezébe helyezem magam.”: „Jézusom, a tiéd vagyok.”: „Jézus, szeretlek.”: „Jézus, bízom benned!”, „Jézus Krisztus”: „Jézus”...

7. Jézus jelen van számodra. Fogadd be a fényt, ami az Ő jelenlétéből sugárzik rád. A napsütés megolvasztja a jeget, világossá teszi a sötétséget, előcsalogatja a rügyeket. Ha megnyílsz előtte, Jézus Jelenléte ugyanígy fogja átjární és felmelegíteni a szívedet az élet és a szeretet hatalmával.

8. Ha fáradt vagy, és gondolataid hulláma újra elsodor: Ne aggódj és légy kitartó! Ahogy észreveszed,

hogy elkalandoztál - a teljesítmény kényszere nélkül -, gyengéden és békében térj vissza a jelenlétebe. Tekints újra Jézusra, ismételd a rövid fohászkod.

9. Jézus a törékeny kenyér színe alatt rejtőzködik. Szegényen jön hozzád, hogy megtanuld igazságban és irgalomban befogadni a saját és testvéreid gyengeségeit, korlátait.

10. Köszönet, hála. Tanuld meg észrevenni és megköszönni a lelki és anyagi javakat, amelyekkel rendelkezel. Ismerd fel, hogy rá vagy utalva másokra, és sokan segítik az életedet. Adj hálát mindezt!

11. A középpont Jézus. A templom központja Jézus eucharisztikus jelenléte. Ő a te életed középpontjává is akar válni. Tekints rá, és helyezd az ő személyét gondolkodásod tengelyébe! Vajon miként érezne, gondolkodna, cselekedne Jézus? Gyakorold ezt, hogy egyre inkább Ő legyen döntéseid mércéje, és megéld a „nem én, hanem Te” lelkiületét.

12. Jelenlétben vagy, maradj jelen! Hivatásod, hogy az életed Istenről beszéljen. Az ima befejeztével is maradj jelen Jézus számára. Jézus

édesanyja, Mária segít felismerned azt, hogy a Szentháromság a szívedben lakik, és megtapasztalod, hogy élő és másokat éltető vizek forrása fakad benned (vö. Jn.14.)

AZ ÉLET IGÉJE

*"Amit e leg-
kisebb test-
véreim közül
eggyel is tet-
tetek, velem
tettétek."
(Mt 25,40)*

Vajon miért olyan kedves szá-
munkra Jézusnak ez a mondata?
Talán azért, mert ez az Evangéli-
um szíve. E szavakat intézi majd
hozzánk az Úr a végső napon,
amikor ott állunk majd Előtte. Ez
lesz a tárgy életünk legfontosabb
vizsgáján, amelyre nap mint nap
készülhetünk.

Azt fogja kérdezni, hogy adtunk-e
enni és inni annak, aki éhes volt
és szomjas, hogy befogadtuk-e a
vándort, felruháztuk-e a mezíte-
lent, meglátogattuk-e a beteget
és a rabot... Apró cselekedetek
ezek, de az öröklétben értékük
van. Semmi sem kicsi, amit sze-
retetből teszünk, amit neki teszünk.
Jézus ugyanis nemcsak pártját
fogta a szegényeknek és kutaszí-
tottaknak, nemcsak meggyógyí-
totta a betegeket és vigasztalta a
szenvedőket, hanem kiváltságos
szeretettel szerette őket, olyany-
nyira, hogy testvéreinek nevezte
őket, egészen titokzatos szolida-
ritással azonosulva velük.

Jézus ma is jelen van azokban,
akik igazságtalanságot és erő-
szakot szenvednek, akik munkát
keresnek vagy hátrányos körülmények között élnek, akik külön-
féle háborúk miatt kénytelenek
elhagyni hazájukat. Hányan és
hányan szenvednek körülöttünk
más okokból is, és talán kimondatlanul is a segítségünket kéri.

Jézus az, aki konkrét szeretetet
kér; az új igényeknek megfelelő
új „irgalmassági cselekedeteket”.
Senkit nem zár ki. S ha egy be-
teg idős asszony Jézus, akkor
hogy ne segítenénk mindazzal,
ami enyhíti a körülményeit? Ha
egy menekült gyerekek nyelvet
tanítok, Jézust tanítom. Ha segí-
tek otthon anyukámnak takaríta-
ni, akkor Jézusnak segíték. Ha
reményt viszünk egy rabnak, és
vigaszt a szomorkodónak, vagy
megbocsátunk annak, aki meg-
sértett, Jézussal lépünk kapcso-
latba. Valahányszor megteesszük
ezt, a gyümölcseként nemcsak
azt tapasztaljuk, hogy örömet
szereztünk a másinak, hanem
bennünket is nagyobb öröm tölt
el. Ha ajándékozunk, kapunk,
belső teljességet tapasztalunk,
boldogok leszünk, mert akkor is,
ha nem tudtuk, Jézussal talál-
koztunk: a másik az a kapu –
Chiara Lubich írása szerint –,

amelyen át Istenhez juthatunk. Lelki tapasztalatának már a kezdetén így ír ennek az életigének a hatásáról: „A felebaráttal és a szeretettel kapcsolatos egész korábbi felfogásunk összeomlott. Ha Krisztus valamiképpen mindenkinben ott van, akkor nem tehetünk különbséget, nem részesíthetünk előnyben senkit. Szeretefoszlottak azok az emberi elképzelések, amelyek osztályozták az embereket: honfitárs vagy külföldi, öreg vagy fiatal, szép vagy csúnya, antipatikus vagy szimpatikus, gazdag vagy szegény. Krisztus volt ott mindegyikük mögött, Krisztus volt ott mindegyikükben. És valóságosan egy másik Krisztus volt minden embertárs (...).

Így élve felfedeztük, hogy számunkra az embertárs az út, amelyen eljuthatunk Istenhez. Sőt, úgy tűnt számunkra, hogy a testvér olyan, mint egy kapu, amelyen át kell haladnunk, hogy Istennel találkozassunk.

Ezt megtapasztaltuk az első

napoktól kezdve. Micsoda egy-ségre találtunk Istennel este az imában vagy az összeszedettségben, miután az egész nap folyamán szerettük Őt a testvérekben! Ki más adta volna nekünk a vigasztalást, ezt az olyanynira új, oly mennyei élményt, ha nem Krisztus, aki élte evangéliumának szavait: »adatok és adnak majd nektek is« (Lk 6,38). Mi szerettük Őt egész nap a testvérekben, és íme, most Ő szeretett bennünket.”

HOGYAN ÉLJÜK AZ IGÉT?

A szentírás ismételten visszatérő gondolata az, hogy Isten ígéje nem elméleti tanítás, hanem az élet ígéje. Az élet ígéje nemcsak azért, mert folytonosan életre váltható feladat, hanem még inkább azért, mert az ígéből élő ember részese az Életnek, Isten élő Igéje testesül meg benne. Az ígének, amelyet Krisztus, a Magvető elvet, százszorosan termést kell hoznia életünkben, mert ha csak hallgatjuk az ígét, de tettekre

nem váltjuk, olyanok vagyunk, mint az az ember, aki homokra építette házát (Mt 7,24-27).

a) Hogyan kezdjük?

A reggeli imában elmélkedjük át, hogy ez az ige, hogyan lesz „nagyszerű lámpás lábam elé” a nap különböző helyzeteiben, sajátosan a nehézségekben.

Ha kicsit mélyebben átgondoljuk a választott ígét, látjuk, hogy majdnem minden ige képes életem minden cselekedetéhez fényt adni – az Istennel való egyesülésre (a Vele egyesült cselekvésre) hívni. Napi megállásainkban, egy-egy cselekedet előtt vagy ima közben igyekezzünk átgondolni: vajon ez az ige most mit jelent számomra, milyen fényt ad

következő órához, cselekedetemhez?

b) Mi az új mindebben?

Valaki azt mondhatja: én rendes keresztény vagyok, az evangélium alapján élek: mi újat mondanak nekem a mondottak: *„Tégy minden nap valami többet, mint amit szoktál! Tégy minden nap valamit külön szeretettel és szeretetből.”* (Ha a cserkész-parancsok között is szerepel, hogy minden nap tégy legalább egyszer jót, ez is azt jelenti: tégy valami „több” jót, mint szoktál!). Sokszor közepessé váló kereszténységünknek tüzet adhat egy ilyen elhatározás – és az erre motiváló indítások. - Az ige-élésének fontos „próba”- kérdése: mit tettél ma (valami többet, mint szoktál), az ige indítására? Mit tettél Isten iránti szeretetből, s mit tettél a felebarát iránti szeretetből? Ez összefügg az elhatározás konkrétságával is. *„Legyetek megvalósítói az ígének, ne csak hallgatói!”* (Jk 1,22).

c) Hogyan gyakorolhatjuk magunkat az Ige élésében?

Először annyit határozzunk el, hogy minden nap (pl. a reggeli

imában) törekszünk átimádkozni, hogy az adott ige ma hogyan alakíthatja át életünket – Az elhatározás legyen konkrét (ne általános), pozitív (nem azt határozzuk el, hogy mit nem teszünk).

d) Tapasztalat megosztás

Egyrészt elmondjuk, hogy Isten igéje (maga a Lélek) milyen tetteire indított. Mit tettem az Ige szellemében, az Ige indítására? Mit tettem a felebarát iránti szeretetben? Hol találkoztam Istennel azáltal, hogy Neki tettem valamit – az Ige indítására? – Nem válhat ez öndicséretté? – Ha helyesen alakul a beszélgetés: akkor Isten-dicséretté, hálaadássá válik. Hálaadássá azért, hogy Isten, és az Ő igéje, működött bennünk; pl. oly módon, hogy hívott, ne csak hallgatója legyünk, hanem tettekre váltója. Arról teszünk tanúságot, hogy Isten igéje élő-cselekvő! És szól bennünk, és irányít. – Tapasztalatunkat más(ok) számára ajándékként mondjuk el: tehát azt mondjuk el,

amiről úgy érezzük, hogy most az ő számára ajándék, biztatás (és ne mondjuk el azt, ami nem ajándék számára). Általában akkor lesz leginkább ajándék a tapasztalatunk, ha nemcsak nagy sikereimet mondjuk el, hanem emlitem botladozásainkat és újrakezdésünket (az elesésből való felkelést), mert ez biztosan közel áll a legtöbbször (és a legközelebb áll a valósághoz is).- A tapasztalatokban elmondhatjuk azt is, ha az igéből fakadó cselekedet önmagunkban vagy másban valamilyen isteni gyümölcsöt termelt. Ez is hálaadás Istennek, azért mert a szeretet, amelyet (az ige indítására) mi közvetítettünk mások felé, gyümölcsöt hozott. És ezt különös hálaadással mondhatjuk el: mert tudjuk – hogy az igazi cselekvő maga Isten.

*

PARADIGMAVÁLTÁS AZ EVANGELIZÁCIÓBAN

Az evangélium hirdetése ma sokkal inkább az életünkkel tett tanúsággal, mintsem szavainkkal válik hatékonná – Ma sok gyermek van, aki nem tud még keresztet sem vetni. Ez a jelenlegi vallási analfabetizmus jele. Szükség van tehát az új evangelizációra, amelynek három pontját Ferenc pápa tanítása alapján fogalmazzuk meg: a tanúságtétel elsődlegessége, az emberekkel való találkozás, a lényegesre összpontosító lelkipásztori terv.

- Ma különösen nagy szükség van hiteles tanúságtevőkre, akik életükkel teszik láthatóvá az evangéliumot és felébresztik a Jézus Krisztus, Isten szépsége iránti vonzalmat. Olyan sokan eltávolodtak az Egyháztól. Tévedés volna másokat hibáztatni, sőt nem is lehet hibáról beszélni.

Felelősség hárul az Egyház történelmére, tagjaira, bizonyos ideológiákra és a személyekre. Az

Egyház gyermekeiként tovább kell folytatnunk a II. Vatikáni Zsinat útját, le kell vetnünk magunkról a fölösleges és káros dolgokat, a hamis világi bizonyosságokat, amelyek elnehezítik az Egyházat és kárt okoznak arculatának. Az evangéliumot a „szelídség” lelkületével kell hirdetni: az irgalmasság nyelvezetével, tettekkel és magatartásformákkal kell elsősorban megnyilvánulni a világ előtt, amely nem ismeri Jézust, vagy amely közömbös irányában. Minden megkeresztelt „*christoforo*”, vagyis Krisztus hordozója, mint ahogy az egyházatyák mondták. Aki találkozott Krisztussal, mint a szamariai asszony a kútnál, az nem tarthatja meg önmaga számára ezt a tapasztalatot, hanem érzi a vágyat, hogy azt megossza másokkal. Vajon azok, akik találkoznak velünk, megérzik-e életünkben a hit melegségét, látják-e arcunkon annak az örömét, hogy találkoztunk Krisztussal?

- Az egyház különböző korszakaiban miben látták a hit átadásának, a missziónak útjait?

Ahhoz, hogy az evangelizáció és az új evangelizáció fogalmát, illetve ezeknek a misszióval való kapcsolatát megértsük, fontos megismernünk, miként alakult az egyház felfogása a misszióról, illetve a hit átadásáról. Melyek a hit átadásának módjai a Szentí-

rásban, illetve az ősegyházban?

Az Újszövetségből és az első századok írásaiból kibontakozik a válasz e kérdésre. Az evangelizáció (és misszió) három fő formáját ismerték: az igehirdetést (*"hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek"* Mk 16, 15); az élet tanúságtételét (*"jöttéteitek láttán magasztalják Istent"* Mt 5,16; 2Kor 2,15) és a közösség tanúságtételét (*"arról ismerjék meg, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretitek egymást,"* Jn 13,34). A hit továbbadásának e három formája az első századokban szoros egységet alkotott: az igehirdetés nem szakadt el az élettől; ellenkezőleg, a hirdetést az igehirdető élete és különösen a keresztény közösség tanúságtétele tette hittelessé és hatékonná. Az Apostolok Cselekedetei három helyen is írja, hogy a hívek száma a keresztény közösség szeretetének láttán növekszik: *"A hívek közösségének egy volt a szíve-lelke. Mindenük közös volt. Az egész nép szeretetében álltak. Az Úr pedig napról napra növelte az üdvösségre rendelték számát,"* (ApCsel 2,44–47; 4,32–33; 5,12–14).

A 4. századtól kezdődően (a "népegyház" kialakulásával párhuzamban!) a hit átadásáról való szemléletben eltolódás jött létre. Tért hódított az elképzelés, hogy az Evangélium terjesztése, a pogány népek misszionálása lehet-

séges az emberi (egyházi, uralkodói) erő és a hatalom eszközei által is. Caesariai Eusebius úgy ünnepelte Nagy Konstantint, mint a "kívülálló püspökét", aki rendeleteivel eljuttatja a kereszténységet a pogányokhoz.

Nagy Károly és más keresztény uralkodók kereszténységre kényszerítették a legyőzött népek vezéreit, s velük együtt népeiket. Hódításaikat, győzelmeiket a korabeli egyházi vezetők is keresztény tettnek minősítették. Alcuin - aki ugyan a kereszttség előtt a megtértek alapos felkészítését kívánta - ünnepelte Nagy Károlynak az avarok feletti győzelmét, mert ezáltal a „regnum christianitatis,,, a kereszténység birodalma terjed.

Ugyanezzel a szemlélettel tárlkozunk a felfedezések korában, amikor a spanyol gyarmatosítás azzal akarta szentesíteni sokszor embertelen tetteit, hogy a kereszténység terjesztését szolgálja.

A késő középkorban, majd az újkorban, amikor az egyház elvesztette világi hatalmát, a hit hirdetése és átadása az egyház köztudatában - "elsősorban

ismeretközlést jelentett. Isten igazságokat közölt, mondták, és Jézus küldetést adott apostolainak, hogy hirdessék ezeket az ismereteket a világnak".

Ez a szemlélet, bár „szellemibb”, mint az előző, továbbra is csak emberi erőre támaszkodik - az ész erejére -, és általa reméli az Evangéliumot terjeszteni. E szemlélet alapján a hit továbbadásának és a misszióknak munkásai csak teológiailag képzett emberek, szinte kizárólag a papok vagy szerzetesek lehettek. E szemlélet kialakulását a nyugati világban nagymértékben magyarázzák az ellenreformáció, majd az úgynevezett felvilágosodás korának elméleti vitái, illetve a múlt század intellektualista beállítottsága.

Az újabb korban azonban maga az "igazság" fogalma vált kérdésessé. Korunkban beszélünk a szó devalválódásáról. A mai ember általában képtelen mérlegelni a reá záporozó sokféle és gyakran ellentmondó ideológiákat. Ez a helyzet tarthatatlanná tette azt

sek krízisével párhuzamban, a zsinat és az egyházi megújulások új látásmódjából fakadóan születtek meg az **"evangelizáció"** majd az **"új evangelizáció"** fogalmai. Ezek tehát nem csupán új kifejezések (a régi tartalommal), hanem olyan fogalmak, amelyek a lelkipásztorkodás és a misszió lényegileg átalakult, új szemléletét, a paradigmaváltást szeretnék hangsúlyozni.

- Az evangelizáció fogalma

Az Evangélii Nuntianti (1975) így ír a fogalom kialakulásáról: Az egyház küldetése, hogy adja tovább a hitet, hirdesse az Igét, kereszteljen, szentségeket szolgáltatson ki, szolgálja a felebarátot, a szegényeket. „Mindezek utak vagy eszközök az evangélium továbbadására, és részei az evangelizációnak... Némelyikük azonban olyan nagy jelentőségre tett szert, hogy hajlandók voltunk azonostani azt az evangelizációval. *"Egyes ilyen eszközök előtérbe kerülése által az a benyomás alakult ki, mintha az evangelizáció csupán papi-lelkipász-*

a véleményt, amely szerint az elméleti meggyőzés a hit továbbadásának legfontosabb útja. Az eddig bevett lelkipásztori, miszsiós-, hitet-átadó elképzelé-

tori tevékenység volna. Ez a látásmód téves, az evangelizáció „elszegényítése és megcsonkítása” (EN, 18, 21–23, 28). Az evangelizáció nem egy részfeladat

(nem csak igehirdetés), nem is csak papi-lelkipásztori tevékenység. Ellenkezőleg: *"azonos az egyház (teljes) küldetésével"*, amelynek minden keresztény részese. Beletartozik a hit továbbadásának minden formája. Az evangelizáció ma általában nem is az igehirdetéssel, hanem az egyház élő tagjainak és élő közösségeinek tanúságtételével kezdődik (EN 21, 41), s csupán ezt követi az igehirdetés, amely csak akkor hatékony, ha a tanúságtételre épít (EN 41). Következésképpen az evangelizáció hordozója minden hívő, minden közösség: aki, illetve amely élő módon részt vesz a krisztusi életben, az egyház építésében (EN 21).

Az új fogalommal kapcsolatos dokumentumok aláhúzzák, hogy az igehirdetés sem csak ismeretközlés, amint a szentség kiszolgáltatása sem csupán egy isteni, "hatékony jel" közlése, hanem

- meghívás a Krisztusnak átadott életre, a megtérésre;
- meghívás a krisztusi közösségbe lépésre, s annak építésére;
- később meghívás a missziós küldetésre;

Az evangelizáció célja tehát nem kevesebb, mint hogy elvezessen a Krisztussal egyesült,

róla tanúságot tevő (missziós lelkületű) életre, és elvezessen az egyházba, a krisztusi közösségbe. *"Nem elég, hogy az igazságot és a kegyelmet az igehirdetéssel és a szentségek kiszolgáltatásával fölkinálják - jelenti ki az Ecclesia in Europa című apostoli levél is -; szükséges, hogy azok, akikhez ezek szólnak, a konkrét körülmények közepette be is fogadják és meg is éljék (a kapott kegyelmeket) mint egyes keresztények és az egyházi közösségek tagjai."* (EiE 49).

- Új evangelizáció

A tanúságtétel az evangelizáció legfontosabb és első lépése.

"A mai embert inkább érdeklik a tanúk, mint a tanítók, és ha mégis hallgat a tanítókra, azért teszi, mert ők egyben tanúk is" - mondta az EN (41). Az élet tanúságára mindig szükség volt, de soha annyira, mint a "posztmodern" korban. Amikor az ember szkeptikussá válik az „egyetlen igazsággal”, szemben, nem győzheti meg őt a szó, csak az élet, a keresztényekből és közösségeikből sugárzó öröm (EN 22).

II. János Pál pápának ki kell jelentenie: *"Jézus Krisztus európai egyházainkat megtérésre hívja, hogy az Ő erejéből a remény*

hordozóivá lehessenek az emberiség számára" (EiE 23). XVI. Benedek pápa bíboros korában írt tanulmányaiban többször leírta, hogy korunk egyházának igazi kérdése, az "Isten-krízis". "A kereszténység kihalásra volna ítélve, ha nem tapasztalnánk meg valamit egy olyan elmélyülésből, amelyben a hit a személy mélyére hatol. A puszta akció és intellektuális konstrukció nem elég." "Olyan emberekre van szükségünk, akiket a kereszténység belülről fogott meg. Az egyház igazi megújítói mindig a szentek voltak."

Az új evangelizáció szemlélete tehát a korábbiaknál határozottabban hangsúlyozza Isten elsőségét az egyházban; illetve az egyházi-, a keresztény-, a lelkipásztori cselekvés és a misszió-evangelizáció szakramentalitásáról beszél. Ennek megfelelően mindenek elé teszi az Istennel való kapcsolat elmélyítését az egyház lelkipásztori és missziós tervében (NMI 29-41).

Végül az "új evangelizáció" fogalmának másik döntő újdonsága, hogy teljes elsőséget ad a krisztusi közösség létrehozásának, hiszen Ő mondta, hogy ahol ketten vagy hárman összejönnek a nevében, Ő ott lesz (Mt 18,20); és a világ arról fogja megismerni Istent (ez lesz tehát a legnagyobb misszió), ha övéi szeretik egymást (vö. Jn 13,34; 17,21).

II. János Pál figyelmeztet, hogy

"ne áltassuk magunkat", a kölcsönös, krisztusi szeretetben élő közösségnek olyannyira elsődleges szerepe van a misszióban, az új evangelizációban, hogy "e nélkül a misszió eszközei nem sokat érnek. Lélek nélküli struktúrákká válnának": inkább "a lelkipásztorkodás álarcaivá, semmint kifejezésének és növekedésének útjává" (NMI 43).

Európa új evangelizációjának, új misszionálásának keresnie kell a korszerű eszközöket, amelyekkel a mai embert megszólíthatja. De minden út kiindulását és végpontját Jézus szavai foglalják össze. "Aki bennem marad, az bő termést hoz". "Nélkülem semmit nem tehettek" (Jn 15,5); illetve: „Arról tudják majd meg rólatok, hogy az én tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt,, (Jn 13,35).

AZ EKIF PEDAGÓGUS KÖZÖSSÉGSZERVEZŐ - KÉPZŐJE

Egyházmegyénkben a katolikus iskoláknak át kell gondolnia, hogy milyen feladatok állnak előtte, és ezeket hogyan tudja megoldani. Hogyan tudja az állandóan változó körülmények között «itt és most» betölteni küldetését? A II. Vatikáni zsinat tanítása vezet bennünket, amikor iskoláinkban szeretnénk új módon megérteni, hogyan válaszolhatunk korunk kihívásaira. "Az egyház feladata, hogy szüntelen vizsgálja az idők jeleit és az evangélium fényénél korszerű választ adjon azokra." (GS.4)

Fontos felfedeznünk a meglévő értékeinket, lehetőségeinket, talentumainkat és tovább erősíteni, értékesíteni azokat. Szükséges, hogy a „patologikus jegyeket” is őszintén felismerjük, hogy azokat megszüntessük, illetve jó irányba alakítsuk.

Az induló "Pedagógus Közösségszervező" képzés Célja, hogy olyan pedagógusokat képezzen, akik egyházmegyénk iskoláiban az igazgatóval és a helyi lelkipásztorral egységben segítenek Krisztusban gyökerező, ifjúsági- vagy gyermekközösségeket elindítani. Kovázzként evangelizálnak a tantestületben és a szülők között. Tanúságot tesznek a keresztény reményről azoknak, akik még nem tapasztalták meg Isten szeretetét.

A képzés 1 évig tart. Félévente 3 rögzített hétvégéből, és egy egyhetes nyári táborból áll. Az első félév tervezett időpontjai:

szept. 23. péntek 9-12, 13-17
okt. 21. péntek 9-12, 13-17
nov. 18-19. péntek 9-12, 13-16, 17-20
szombat 9-12, 13-16

Az első félév témái előadóinak különböző szerzetesközösségek, ifjúsági és lelkeségi mozgalmak képviselőit, teológia tanárokat, pszichológusokat, szeretnénk meghívni. A későbbiekben szeretnénk akkreditálni, a most kísérleti jelleggel induló képzésünket.

A képzés helye: Vác, Rákóczi téri Regőzi kápolna közösségi terme.

Régiók az egyházmegye katolikus iskoláinak hatékonyabb együttműködéséért.

Észak: Balassagyarmat, Cserhátsurány, Szécsény, Nógrádsipek, Salgótarján, Pásztó, Bátonyterenye, Egyházasgerge, Patak, Borsosberény.

Koordinátor: Meló Ferenc,

Szenográdi Tamás

Centrum: Gödöllő, Hatvan, Hatvan, Zagyvaszántó, Vác, Pécel, Vecsés, Veresegyház, Dunakeszi, Fót, Göd.

Koordinátor: Varga András,

Ráczné Sisa Ágnes

Dél: *Nagykáta, Cegléd, Szolnok, Dabas, Albertirsa, Tiszajenő,*
 Koordinátor: *Dr Molnár István, Rajta László*

*

Szakmai csoportok vezetői:

Óvoda: Szerepi Imréné
 Általános iskola: Dr Molnár István
 Gimnázium: Nagy Györgyné
 Szakkézés: Fehér Józsefné

*

Az EKIF e tanév elején az agasztusi igazgatói találkozón tanulmányi versenyek szervezését vetette fel. Az intézmények támogató hozzáállása alapján kezdtük meg ez irányú munkánkat.

Az általános iskolásaink részére négy témában hirdettünk versenyt.

Több intézmény jelentkezett egy-egy verseny szervezésére, végül az alábbi intézményeket kértük fel: EGYHÁZMEGYEI HITTA VERSENY: Szent Erzsébet Katolikus Általános Iskola és Óvoda (Pécel),

EGYHÁZMEGYEI VERS- ÉS PRÓZAMONDÓ VERSENY: Váci Mihály Katolikus Általános Iskola (Nagykáta),

EGYHÁZMEGYEI KÉPZŐMŰVÉSZET ÉS RAJZ VERSENY: Szent János Katolikus Általános Iskola (Dabas),

EGYHÁZMEGYEI „ARANYTOLL” HELYESÍRÁSI VERSENY: Szent Imre Katolikus Általános Iskola és Óvoda (Gödöllő).

A versenyek témái az irgalmasság szent évéhez, az egyházi év ünnepeikhez kapcsolódtak.

A hittan versenyen 6 iskolából 19 csapat, 34 gyermeke versenyzett három korcsoportban. A szavaló versenyre 9 iskolából 86 tanuló jelentkezett. A helyesírási versenyen 14 iskolából 161 tanuló mérte össze tudását. A képzőművészeti és rajz versenyre 12 intézményből 320 alkotás érkezett.

A rendező intézmények jelzése alapján sikeresnek tartom az EKIF e kezdeményezését.

A rendező iskolák mindegyikében már hagyománya van ezeknek a versenyeknek. Szervezésben és rendezésben kiváló munkát végeztek a rendező iskolák pedagógusai. Mindenütt színvonalas programot szerveztek az éppen nem versenyző tanulóknak és szerény vendéglátást is biztosítottak számukra.

A résztvevők oklevél, a díjazottak könyv- és egyéb értékes jutalmakban részesültek. A rajzverseny legszebb alkotásai a tedeum körüli napokban a Püspöki Palota elcsarnokában lesznek megtekinthetők.

Köszönetemet fejezem ki a rendező intézményeknek, a felkészítő tanítóknak, tanároknak a versenyek sikeressége érdekében végzett munkájukért.

*Nagy István
 tanügy igazgató*

